ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 27ης Νοεμβρίου 2003 *

Στην υπόθεση C-66/03,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την N. Yerrell, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τον G. de Bergues και τη C. Bergeot-Nunes,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας και/ή μη γνωστοποιώντας στην Επιτροπή τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 2000/39/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Ιουνίου 2000, για θέσπιση πρώτου καταλόγου ενδεικτικών οριακών τιμών επαγγελματικής έκθεσης κατ' εφαρμογή της οδηγίας 98/24/ΕΚ του Συμβουλίου για την προστασία της υγείας και ασφάλειας των εργαζομένων από κινδύνους οφειλόμενους σε χημικούς παράγοντες (ΕΕ L 142, σ. 47), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward (εισηγητή) και R. Schintgen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού έλαβε την απόφαση να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς προτάσεις του γενικού εισαγγελέα τον οποίο άκουσε προηγουμένως,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Φεβρουαρίου 2003, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας και/ή μη γνωστοποιώντας στην Επιτροπή τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 2000/39/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Ιουνίου 2000, για θέσπιση πρώτου καταλόγου ενδεικτικών οριακών τιμών επαγγελματικής έκθεσης κατ' εφαρμογή της οδηγίας 98/24/ΕΚ του Συμβουλίου για την προστασία της υγείας και ασφάλειας των εργαζομένων από κινδύνους οφειλόμενους σε χημικούς παράγοντες (ΕΕ L 142, σ. 47), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ.

2 Η οδηγία 2000/39 έχει σχέση με τον καθορισμό κοινοτικών ενδεικτικών οριακών τιμών επαγγελματικής έκθεσης για τους χημικούς παράγοντες που παρατίθενται στο παράρτημά της. Η εν λόγω οδηγία προβλέπει, στο άρθρο 3, παράγραφος 1, ότι τα κράτη μέλη θέτουν σε ισχύ τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή τους προς την οδηγία αυτό το αργότερο έως τις 31 Δεκεμβρίου 2001 και ότι ενημερώνουν αμέσως την Επιτροπή περί αυτού.

Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

3 Δεδομένου ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 2000/39 προθεσμία εξέπνευσε χωρίς η Επιτροπή να έχει ενημερωθεί από τη Γαλλική Δημοκρατία σχετικά με τη θέσπιση των διατάξεων που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την εν λόγω οδηγία, το εν λόγω κοινοτικό όργανο αποφάσισε να κινήσει την προβλεπόμενη στο άρθρο 226 ΕΚ διαδικασία.

4 Επειδή το έγγραφο οχλήσεως της 12ης Φεβρουαρίου 2002 έμεινε αναπάντητο, η Επιτροπή απηύθυνε, την 1η Ιουλίου 2002, στη Γαλλική Δημοκρατία αιτιολογημένη γνώμη της 25ης Ιουνίου 2002, καλώντας την να λάβει τα μέτρα που ήταν αναγκαία για να συμμορφωθεί προς τη γνώμη αυτή εντός προθεσμίας δύο μηνών από της κοινοποιήσεώς της.

5 Η Γαλλική Κυβέρνηση απάντησε στην αιτιολογημένη γνώμη με έγγραφο της 18ης Σεπτεμβρίου 2002. Με το έγγραφο εκείνο, η εν λόγω κυβέρνηση ανέφερε ότι ήταν υπό επεξεργασία σχέδιο διατάγματος για τη διασφάλιση της εφαρμογής της οδηγίας 2000/39.

6 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση προσφυγή. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας και/ή μη γνωστοποιώντας στην Επιτροπή τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 2000/39 παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ,

2) να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

7 Η Γαλλική Δημοκρατία δεν υπέβαλε ρητά αιτήματα.

Επί της παραβάσεως

8 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν έλαβε τα μέτρα που ήσαν αναγκαία για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 2000/39 και/ή δεν τα γνωστοποίησε στην Επιτροπή.

9 Η Γαλλική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι δεν έχει μεταφέρει στο εσωτερικό της δίκαιο τις διατάξεις της οδηγίας 2000/39 εντός των προβλεπομένων υπό αυτής προθεσμιών. Ισχυρίζεται ότι έχει δρομολογηθεί η σχετική μεταφορά και εκθέτει τους λόγους στους οποίους οφείλεται η καθυστέρηση αυτή.

10 Η Γαλλική Κυβέρνηση επισημαίνει, ειδικότερα, ότι υφίστανται στη Γαλλία ορισμένες υπουργικές εγκύκλιοι που καθορίζουν τις ενδεικτικές οριακές τιμές για τους περισσότερους χημικούς παράγοντες που μνημονεύονται στο παράρτημα της οδηγίας 2000/39. Ωστόσο, η ίδια αυτή κυβέρνηση ομολογεί ότι αυτές οι οριακές τιμές πρέπει να αναθεωρηθούν υπό το φως της οδηγίας 2000/39 και ότι αυτές δεν περιλαμβάνονται στις σχετικές κανονιστικές πράξεις. Πάντως, μολονότι το εσωτερικό δίκαιο εξουσιοδοτεί τις εθνικές αρχές να καθορίζουν δεσμευτικές οριακές τιμές, καμιά κανονιστική διάταξη δεν εξουσιοδοτεί, προς το παρόν, τις αρχές αυτές να καθορίσουν ενδεικτικές οριακές τιμές. Εξάλλου, κρίθηκε απαραίτητο να συσταθούν διάφορες ομάδες εμπειρογνωμόνων και να γίνουν πολλές διαβουλεύσεις πριν από τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας 2000/39.

11 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη μιας παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται βάσει της καταστάσεως του κράτους μέλους όπως αυτή υφίστατο κατά την εκπνοή της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας και ότι οι εν τω μεταξύ επελθούσες αλλαγές δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003, C-211/02, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, Συλλογή 2003, σ. I-2429, σκέψη 6).

12 Ομοίως, από πάγια νομολογία απορρέει ότι ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να προβάλει διατάξεις, πρακτικές ή καταστάσεις της εσωτερικής εννόμου τάξεώς του προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που επιτάσσονται από μια οδηγία (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 13ης Ιουνίου 2002, C-286/01, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 2002, σ. I-5463, σκέψη 13).

13 Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 2000/39, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.

Επί των δικαστικών εξόδων

14 Δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει ζητήσει την καταδίκη της Γαλλικής Δημοκρατίας και η τελευταία ηττήθηκε, πρέπει αυτή να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 2000/39/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Ιουνίου 2000, για θέσπιση πρώτου καταλόγου ενδεικτικών οριακών τιμών επαγγελματικής έκθεσης κατ' εφαρμογήν της οδηγίας 98/24/ΕΚ του Συμβουλίου για την προστασία της υγείας και ασφάλειας των εργαζομένων από κινδύνους οφειλόμενους σε χημικούς παράγοντες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.**

2) **Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.**

Rosas Edward Schintgen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Νοεμβρίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

Β. Σκουρής